

Arrest

nr. 147 642 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X /II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Uit de visa-databank blijkt dat de verzoekende partij op 2 oktober 2014 een visum aanvroeg bij de consulaire diensten in Jeruzalem. Het visum werd haar door de Franse autoriteiten verstrekt.

1.3. Op 28 november 2014 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Franse instanties.

1.4. Op 15 januari 2015 stemmen de Franse autoriteiten in met het verzoek tot overname, op grond van artikel 12 (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.” RvV 167 109 - Pagina 3

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, §1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.3.1. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van de verzoekende partij, dat ze niet is vastgehouden en evenmin in een "woonunit" verblijft met het oog op verwijdering.

Uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering "*imminent is*".

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen) omvat, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëeringsdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

2.3.2. De verzoekende partij erkent dit maar wijst erop dat een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 van het EVRM, de mogelijkheid behoudt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien zij niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend lijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst erop dat het in dit geval aan de verzoekende partij toekomt om de redenen te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de uitvoering van het bevel volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Zij vervolgt dat deze rechtvaardiging moet gestaafd worden met concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

De verzoekende partij meent dat de schorsing middels de normale procedure haar geen normale genoegdoening kan geven en wijst erop dat zij medische documenten heeft overgemaakt aan de Dienst

Vreemdelingenzaken in haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij meent dat haar uiterst precare medische en psychische toestand, zoals beschreven door de dokter, een bijkomende reden vormt om onderhavig verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Zij wijst erop dat het door haar handicap en medische toestand absoluut noodzakelijk is dat zij een opvangplaats behoudt. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij door de bestreden beslissing haar recht op opvang verliest alsook de mogelijkheden om zich blijvend medisch te laten behandelen, dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dat niet middels een normale procedure bekomen kan worden. De verzoekende partij meent dat de tenuitvoerlegging imminent is door het loutere feit dat er overgegaan is tot betekening terwijl zij in nood is van medische bijstand en een medisch verbod kreeg te reizen. De verzoekende partij meent dan ook dat de vordering dringend is om ervoor te zorgen dat zij de nodige medische zorgen blijft genieten voor zij het land zou moeten verlaten.

Voorts wijst de verzoekende partij er nog op dat de Belgische opvangwet niet voorziet in de verlenging van de opvang van een asielzoeker wanneer een schorsings- en annulatieberoep wordt ingediend tegen een Dublinoverdracht, dat ingevolge artikel 27 van verordening 604/2013 een beroep met volle rechtsmacht en aldus een schorsend effect wordt voorzien en aldus dan de materiële hulp wel verlengd moet worden totdat de Raad een beslissing heeft genomen, dat door het niet schorsend karakter van het in te stellen beroep en de noodzaak zich te wenden tot de UDN-procedure de Belgische wetgever de toegang tot de rechter heeft geschonden. De verzoekende partij meent dat de huidige annulatieprocedures niet als een effectief beroep kunnen worden aanzien.

2.3.3. Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet wordt vastgehouden en er geen gedwongen repatriëring is voorzien, staat het de verzoekende partij vrij om – wanneer zij een gewoon verzoek tot schorsing heeft ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer een gedwongen repatriëring zou worden gepland tijdens haar, door een medisch attest aangetoonde, onmogelijkheid om te reizen. De verwijzing naar het arrest waarbij een verbod om te reizen wordt opgelegd doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet imminent is. Met een attest waaruit enkel blijkt dat de verzoekende partij ziek is en niet mag reizen wordt ook niet aangetoond dat het nodig en dringend lijkt om over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit een schending van artikel 3 van het EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat hem toegang tot materiële opvang wordt geweigerd of zal worden geweigerd. Zij beweert enkel dat zij door de bestreden beslissing haar recht op opvang verliest doordat de Belgische opvangwet in het geval van een gewoon schorsings- en annulatieberoep bij de Raad geen verlenging van de opvang voor asielzoekers voorziet.

De Raad wijst op het arrest van het Hof van Justitie (C-179/11, *Cimade en Gisti*) van 27 september 2012 waarin wordt gesteld dat de verplichting van de lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken, eindigt wanneer de asielzoeker door de verzoekende lidstaat daadwerkelijk wordt overgedragen. De verzoekende lidstaat, waarop voornoemde verplichting rust, moet instaan voor de financiële last van het verstrekken van deze minimale voorzieningen. Opgemerkt moet worden dat de opvangverplichting van de overdragende lidstaat pas eindigt bij een daadwerkelijke overdracht aan de overnemende lidstaat. In dit kader wordt gewezen op recente rechtspraak van de Arbeidsrechtbank Antwerpen van 14 maart 2014 (A.R. nr. 13/1715/A) en van het Arbeidshof Brussel van 4 december 2013.

Voorts wijst de Raad op artikel 7, § 3, van de Opvangwet dat bepaalt dat in bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid Fedasil kan afwijken van de voorwaarden en beperkingen die aan de verlenging van het recht op materiële hulp worden gesteld, inclusief ten aanzien van asielzoekers waarvan bij toepassing van de Dublin III-verordening wordt vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. In zoverre de raadsheer van de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat een verlening van materiële opvang nooit wordt toegekend, beperkt zij tot een louter, niet gestaafde, bewering.

Gelet op de voormelde wetgeving en rechtspraak en de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont deze mogelijkheden tot toegang tot materiële opvang, die volgens haar noodzakelijk is door haar handicap en medische toestand, te hebben aangewend en/of uitgeput, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid

voorhanden is. De verzoekende partij maakt in deze omstandigheden niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

De verzoekende partij ontwikkelt een theorie over het feit dat een annulatieberoep niet effectief is daar het geen schorsend karakter heeft en dat indien een beroep met volle rechtsmacht zou worden voorzien tegen beslissingen inzake Dublinoverdracht, dit een schorsend effect zou hebben en aldus dan de materiële hulp zou moeten worden verlengd totdat de Raad een beslissing heeft genomen, doch toont aldus niet aan dat zij de bestaande mogelijkheden tot toegang tot materiële opvang, die volgens haar noodzakelijk is door haar handicap en medische toestand, heeft aangewend en/of uitgeput, zodat een dergelijk betoog niet dienstig is om een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat zij door de bestreden beslissing de mogelijkheid verliest om zich blijvend medisch te laten behandelen en dit een moeilijk te herstellen nadeel is dat niet middels een normale procedure kan bekomen worden, alsook dat de tenuitvoerlegging imminent is door het loutere feit dat er overgegaan is tot betekening terwijl zij in nood is van medische bijstand en dat de vordering dringend is om ervoor te zorgen dat zij de nodige medische zorgen blijft genieten voor zij het land zou moeten verlaten, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat er nood is aan medische bijstand noch welke medische behandeling zij blijvend behoeft. Uit het door haar aan het verzoekschrift gevoegde doktersattest blijkt enkel dat zij ziek is en niet mag reizen, doch geenszins dat zij medische bijstand of behandeling behoeft. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de stukken die zij voegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat naast een gelijkaardig doktersattest waarop enkel vermeld staat dat de verzoekende partij ziek is en niet mag reizen, geen documenten terug te zijn in het administratief dossier die de nood aan medische bijstand of een medische behandeling in hoofde van de verzoekende partij aantonen. Er bevindt zich in het administratief dossier, bijgevoegd bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een standaard medisch getuigschrift doch bevat dit geen identiteitsgegevens van de patiënt zodat dit document geenszins aan de verzoekende partij kan gelinkt worden. De verzoekende partij voegt ook tijdens deze beroepsprocedure geen andere medische document toe.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen indien zij van mening is dat haar medische situatie haar verhindert te reizen. Er dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, doch dat haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De raadsheer van de verzoekende partij heeft ter terechtzitting aan dat deze aanvraag louter om technische redenen onontvankelijk werd verklaard. Echter wijst de Raad erop dat niets de verzoekende partij verhindert een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen eenmaal zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten. De raadsheer van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij reeds een nieuwe medische regularisatieaanvraag heeft ingediend.

2.3.4. De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER